

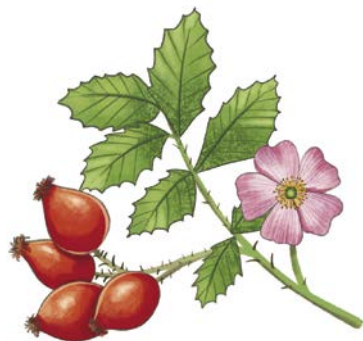
PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

Věruška cupitala vedle tatínka. Šli malou chvíličku, jejich domeček v bezu byl totiž jen kousek od školy pro světlušky. Ta se ukrývala hluboko v šípkovém keři, kterému nikdo neřekne jinak než šípek.

Sluníčko zapadalo a začínalo se stmívat.

Tatínek proto rozsvítil svou lucerničku, aby viděli na cestu. Jak se blížili ke škole, objevovalo se kolem nich stále víc a víc světýlek. To jak i ostatní rodiče s malými školáčky mířili k šípkovému keři.

ŠÍPKY SE ŘÍKÁ
ČERVENOORANŽOVÝM BOBULKÁM,
KTERÉ NA PODZIM ROSTOU
NA KEŘI, KTERÝ SE JMENUJE
„ŠÍPKOVÁ RŮŽE“.

„Tak, Věruško,“ zastavil se tatínek se svou malou dcerkou přede dveřmi školy, „dnešek je tvůj velký den. Přeju ti, ať se ti ve škole líbí a najdeš si dobré kamarády.“ Objal Věrušku a dal jí pusku na tvář. „Dneska bude vyučování jenom krátké, tak na tebe počkám před školou. Domů půjdeme zase spolu,“ připomněl jí ještě.

„Ty se mnou dál nepůjdeš?“ vyvalila Věruška oči. Tohle by ji ani ve snu nenapadlo. Tatínek ji tu nechá samotnou, v téhle veliké škole a mezi úplně cizími světluškami. Najednou se jí sevřelo břicho.

„Půjdu s tebou jenom ke dveřím třídy, která bude tvoje. Dovnitř ale s vámi rodiče nesmí,“ odpověděl tatínek a chystal se otevřít velké vstupní dveře školy.

